

35. PRAKTIZUJÚCIM VEŠIAKOM SOM UŽ DRUHÝ ROK

Tereza Panocová

Chcela by som do seba zapadnúť podobne ako zapadajú ľudské dlane do vreciek na koženej či rifľovej bunde. Zapadnúť nejak tak ako pramienky vlasov do cudzích úst pri nešikovnom objímaní. Zapadnúť asi ako malý kúsok lega do detského nosa. Zapadnúť napríklad ako ešte nepoužité kontaktné šošovky do odtoku umývadla. Zapadnúť aspoň tak ako ja zapadám do vzduchoprázdna svojej skrine.

Moja slasť pochádza už len zo zatvárania dverí môjho nájomného bytu. Pripodobňujú sa svojou hrúbkou poriadne natiahnutej ľudskej koži. Také sú i všetky okolité steny, a preto rada vravím, že žijem v domčeku z karát, v ktorom sa nedajú robiť návštevy. Veľa ľudí si totižto neuvedomuje ako rýchlo, ťažko a zbytočne nahlas dýcha, čo je v mojich podmienkach neprípustné a zároveň vítané, keďže sa cez samotu môžem len viac pripodobniť svojej vízii.

Jediné, čo bytu dodáva ako-taký domovský cit, je žlté svetlo roztekajúce sa z lampy vedľa mojej postele, no citeľné teplo existuje medzi stenami iba v prípade, že si veľmi rýchlo triem dlane o seba.

Keďže o tom, ako trávim svoje večery a noci nikto nevie, nemôže sa ma na to nik opýtať, ale ten otáznik prečo to robím predsa len visí vo vzduchu a sem-tam ma poštekli na špičke nosa.

Páči sa mi tma, čo v skrini mám a asi aj tá zvláštna úzkosť, čo mi zhltnie hrudný kôš, keď sa o mňa obtierajú kusy oblečenia a ja môžem splynúť.

Cez póry kože sa nechať prerásť ničotou.

Splyvať, to znamená nezabudnúť si vyvesiť slzy na šnúru na balkóne, aby stihli do ďalšieho rána trochu preschnúť. Splynúť, to znamená, pred vstupom do skrine pričuchnúť ku svojim myšlienkam, priznať si, že smrdia, lebo sú už po záruke, nakrájať ich na kocky a hodiť pred panelák pre nočné tvory. Splynúť – darovať atramentovo tmavej plnosti okolo svoj dych a tlkot a škvŕkanie žalúdka a smäd.

V prvých mesiacoch, keď som začala plniť svoju túžbu, som si myslela, že na splývanie sa musia všetky čierne diery vo mne otvoriť. Na to, aby som sa mohla stať neživým predmetom, musím najprv s prázdnom vypiť do dna všetky vínové poháre sveta, no koniec koncov, keď sa postavím do skrine a zavriem za sebou jej dvierka, všetko to oblečenie visiace okolo mňa ma mocne objíma. Nikto ma tak ešte neobjal. Mám pocit, že jedna z bünd ma dokonca pravidelne chytí za rameno, neviem či je to flirt alebo len priateľské gesto. Paradoxne ma to naplní natoľko, že sa oveľa ľahšie rozplyniem.

Praktizujúcim vešiakom som už druhý rok. Z práce, kde sa hrám na praktizujúceho človeka, vždy utekám, čo najskôr, pretože priestory mimo skrine mi robia husiu kožu, čo neznášam. Nechcem si pripomínať, že mám kožu. Nechcem si pripomínať, že som sa možno mohla rozhodnúť inak. V slabých chvíľach mi totiž začne chýbať vôňa mandarínok a tabaku naraz, čo mi kedysi zostávala v odtlačkoch prstov alebo tá príjemná ľarcha skoliózy – tej som sa musela vzdať, pretože ramená na vešiaku sú dokonalo rovné. Napriek všetkému je to slobodné presvedčenie, slobodné odovzdanie sa, nikto ma nezmanipuloval ani nedonútil.

A tak za sebou aj tento večer zatváram dvere skrine a možno ich konečne ráno neotvorím, pretože sa to prosto stane. Ja sa stanem a všetky vínné poháre sveta sa vyprázdnia, pretože ja budem plná. A bude ma plná skriňa.